

Janez Rožencvet:

Kraljevska kri

Ali mu je dal moč kruh, ali čudodelni indijski prstan, ali je toliko pomagalo, da je še kraljična vlekla drobno vrv, ki jo je imel s koncem opasano — kmalu je bil na vrhu.

Ob medlem svitu je v goli starinski sobi strmel v kraljično, ki je bila že toliko časa njegova edina misel. Videi je njene objokane oči in presunjen dejal: »Zinajda, mislil sem, da ti natakem ta prstan, ko postaneš z očetovim privoljenjem moja nevesta. Usoda, ki jo je moja nepremišljenost izzvala, je odločila drugače. Zato ti ga dam v spomin na nesrečnika, ki te ne bo mogel nikoli pozabiti, in ki si bo noč in dan želel in prizadeval, da bi se še vse k sreči preokrenilo!«

»Boleslav, naj pride karkoli, vedi, da bom vse življenje tvoja! Samo prosim te, zdaj beži, hitro beži, ker le če ostaneš živ, imam lahko še kaj upanja!«

Kraljeviču so se zdele te besede kakor angeljsko petje. Sprevidel je pa, da zdaj res ne kaže obirati in zgovarjati se, zakaj kraljična je od strahu trepetala. Ko je dognal, da eno okno sobe ni zamreženo, in da zunaj ni nobene straže, je spustil vrv skozi okno. Še enkrat je pogledal v oči kraljične Zinajde in ji segel v roko. Potem se je zavihtel na okno, se spustil zunaj po vrvi na tla ter skočil v temo pod drevje.

Kraljična je za njim potegnila vrv nazaj, jo spravila spet v kot sobe ter zaprla in zaklenila loputo ječe. Nato je zaklenila za seboj še sobo nad ječo, ugasnila luč ter v temi odšla v očetovo sobo. Za hip je premišljevala, ali naj potisne ključe očetu nazaj pod vzglavje, ali naj jih vzame seboj. Ker je kralj spal, je storila, kakor se je bila najprej namenila, ter potem odhitela v svojo sobo.

Po razburljivem opravku ji je nenadoma vse odnehalo. S srečno zavestjo, da je jetniku rešila življenje, se je odpravila v posteljo, kjer je s prstanom na roki trdno zaspala.

Kraljevič Boleslav je šel pa v temi pod drevjem previdno naprej ter nenadoma zaslišal, da ga nekdo kliče. Ze je mislil, da je zasačen ali izdan, toda bil je očetov zaupnik, ki mu je povedal, da je nameraval to noč s tovariši po lestvah vdreti v stari konec gradu, da bi kraljeviča iz ječe rešili. Stražo in večino služabništva so včeraj srečno podkupili. Ker je zdaj to nevarno opravilo odveč, naj se kraljevič požuri z njim na jaso v gozdu. Tam čakajo njegovi oprode s konji.

Kmalu potem je drevil kraljevič Boleslav z oprodami vred vso noč po samotnih potih ter zjutraj srečno prešel mejo dežele kralja Vladislava.

Na varnem se je spomnil sramote, ki mu jo je prizadejal kralj Vladislav, ko je njega, kraljevega sina, kakor zločinca v ječo vrgel. Maščevalna jeza ga je prevzela in glava mu je sama od sebe kovala divje naklepe. Toda nenadoma mu je bilo, kakor da mu je srebrni glas proseče zaklical: »Boleslav, nikar!«

Domislil se je, da kuje maščevalne naklepe zoper očeta nje, ki bi je nikdar ne mogel žaliti, in srce se mu je bridko stisnilo. Polagoma se je pa skeleča bolečina onemoglega srda pretopila v sladko žalost, ki mu je posilila solze v oči.

In da ne bi oprode videli junaka v solzah, je kraljevič Boleslav spet spodbodel konja.

XIII.

Zjutraj se je zbor domačih in tujih velikašev v prestolni dvorani napeto ozri v mrki obraz kralja Vladislava, ko je

vstopil in zasedel prestol. Kralj jih je kratko pozval, naj povedo, kakšnih misli so zaradi usode kraljeviča Boleslava.

Nihče se ni upal prav z besedo na dan, zakaj kdo je vedel, kaj misli kralj sam. Slednjič se ojunaci star, učen svetovalec in de previdno: »Kraljevič ni vojni ujetnik, da bi smel biti brez sodbe zaprt. Če naj bo pa sojen, ga je treba prej po stari postavi zaslišati in vprašati, se li sam kaj krivega čuti in kako se zagovarja.«

Kralju Vladislavu se je jeza že polegala in mislil si je, ječa in post sta predrzneža zdaj že toliko zmrvila, da se bo rad ponižal in milosti prosil. Zato je na svetovalčeve besede dejal: »Dobro, naj ga pripeljejo!«

Hkrati je pomignil straži in ji dal z ukazom vred ključe od ječe.

Vsem zoranim je odleglo in zadovoljno so si šepetali, da se na dobro obrača. Kralj pa ni rekel nič, ampak je samo čakal. Čakal je in čakal, slednjič pa postajal z imenitniki vred nemiren, zakaj vseh se je na tihem pollaščala bojazen, da se ni morda kraljeviču v ječi kaj pripetilo.

Po dolgem čakanju se je vrnil poveljnik straže sam, padel ves blede pred kraljem na kolena in zajecjal: »Milost, kralj, ječa je prazna in jetnik je moral pobegniti!«

Tedaj je kralju jeza vnovič vzplamtelila in divje je zaklical: »Pobegnil je!? To je nova, nezaslišana žalitev moje hiše! Ali tu vpričo vas se zaklinjam pri svojem prestolu in slavi svojih prednikov, da ne bom miroval prej, dokler mojega meča ne orosi kraljevska kri!«

Strašen je bil kralj Vladislav, ko se je tako zaklel, in nepopisna groza je obšla zbor velikašev in imenitnikov. Ta ali oni bi bil rad kaj spregovoril, toda kralj je zamahnil z roko ter srdit odšel.

Zdaj so vsi vedeli: Ni več pomoči, vojna bo!

Iz dvorane je kralj Vladislav odšel naravnost v čumnato svoje hčere ter tam na prvi pogled spoznal, da se je stvar v resnici tako dogodila kakor je domneval. Njegova hči, ki se je dan poprej še tako žalostila, se je zdaj v jutranjem spanju vsa blažena smehljala. Nihče drugi ni mogel predrzemu kraljeviču pomagati pri pobegu kakor ona sama!

Skoraj bi bil kralj v divji jezi zavihtel meč nad lastnim otrokom, vendar se je v hipu še premagal, odšel in čum-

nato za seboj zaklenil. Nato je velel poklicati dve stari hišni, katerima je zabičil, da zapadeta glavi, če pustita kraljično iz sobe ali če ji dovolita s kom govoriti.

Tačas je prišel v grad berač z bergljo. Prosil je kruha, a ker kruha za siromake ni bilo več, zakaj v zmešnjavi so bili pozabili na novo peko, je dala služinčad v kuhinji beraču nekaj ostankov. Potem se je prepadena naprej pomenkovala o strašni kraljevi zakletvi in o kraljevih ukazih za vojne priprave.

Berač je odšel v mesto. V mestu je slišal, kako so glasniki po ulicah oznanjali, da se kralj pripravlja na vojno in naj se zato iz cele dežele zberejo orožja vajeni možje. Ljudje naj oddajo za vojsko konje, živino, vozove, živila, meščani in trgovci pa naj v treh dneh v zlatem denarju plačajo v kraljevo blagajno vojni davek.

Meščani so prebledevali, a preostali tuji imenitniki, ki se niso menili v tujo vojno vtikati, so se jeli pripravljati na odhod.

Šepasti berač je pa zavil iz mesta v gozd. Tam je odvrget bergljo in tekel na vso moč, dokler ni prišel do človeka, ki je z osedlanim konjem in z zavojem obleke čakal v goščavi. Nadložni berač se je od sile urno znebil starih cap, oblekel drugo obleko, dal človeku pest cekinov, se zavihtel v sedlo ter oddirjal v deželo kralja Ljudomila.

Medtem je prihitel h kralju Ljudomilu zaupnik, ki mu je sporočil, da je vitez Zmajevac v turnirju slavno zmagal ter prejel iz rok prelepe kraljične Zinajide pas, ki ga je ona sama z zlatom vezla. In srečni kraljevski oče se je veselil slavne zmage svojega sina.

K srečnemu očetu je pa prihitel drugi zaupnik, ki je povedal, da je razjarjeni kralj Vladislav ukazal viteza Zmajevca v ječo vreči, ko je dognal, da je ta vitez sam kraljevič Boleslav. In nesrečni kraljevski oče je poslal svojim velikašem ukaz, naj pridejo brez odlašanja na dvor na posvet.

A predno so se velikaši in imenitniki zbrali, je pridirjal z oprodi vred sam kraljevič Boleslav, ki je na drobnopovedal očetu, kako se je vse primerilo. Vesel je kraljevski oče objel sina, ki je živ in zdrav ušel nevarnosti, vendar se je očeta polastila tudi skrb, kaj utegne še priti.

Kralj Ljudomil je stopil pred zbrane velikaše in imenitnike, da se z njimi

posvetuje. Tedaj prihiti tretji zaupnik, ki pove, kako se je kralj Vladislav vpričo domačih in tujih imenitnikov zaklel, da mora kraljevska kri orositi njegov meč, in kakšne ukaze za vojne priprave je velel razglasiti.

Novica je potrla kralja Ljudomila in zbrane velikaše, ki so z žalostnim srcem ugibali, kako bi nesrečno vojno gorje odvrnili. Ali kralj Ljudomil se je kmalu otrešel potrnosti. Vstal je in dejal:

»Če se je moj kraljevski sosed zaklel, da mora kraljevska kri orositi njegov meč, ni treba, da bi zato trpeli dve deželi, in da bi bil vrh vsega še moj sin Boleslav nesrečen. Star sem in najboljši del življenja imam za seboj. Moje glave ni škoda in zato sem se odločil, da jo ponudim kralju Vladislavu. Naj s častjo izvrši nad menoj to, za kar se je slovesno zaklel, a z mojo krvjo naj bo do zadnje iskre zadušeno staro sovraštvo, ki vlada med sosedi. V miru in prijateljstvu naj živita obe deželi, moj sin naj pa vzame za ženo prelepo kraljično Zinajido ter poleg nje srečno vlada do konca svojih dni!«

Kralj Ljudomil je zapustil zbor presečenih velikašev ter odšel k svojemu sinu, kraljeviču Boleslavu, kateremu je velel: »Prisezi mi, da naj pride karkoli, ne boš nosil v srcu sovraštva do nikogar iz rodovine kralja Vladislava, in da vzameš za ženo njegovo hčer, kraljično Zinajido, če ti jo oče da!«

Kraljevič Boleslav je prisegel in kraljevski oče mu je zato razodel, da mora ostati ujetnik v svojih sobah, dokler ne bodo gotove stvari pojasnjene in urejene. In sam kraljevski oče ga je zaklenil, vzel ključ s seboj ter se vrnil v zbor velikašev.

Velikaši in imenitniki so se v kraljevi odsotnosti zavedli in dejali: »Plemenito hoče naš kralj žrtvovati lastno glavo za blagor ljudstva in za srečo svojega sina, vendar te žrtve ne smemo dopustiti, ker bi bila zaman. Srce kraljeviča Boleslava res gori za prelepo kraljično Zinajido, ali nič manj ne gori v ljubezni do plemenitega očeta. Naj se izpolni želja, ki je zdaj mladeniča vsega prevzela, če bo vedel, da je moral oče zanj umreti, se ne bo mogel nikdar srečnega čutiti. In kako naj srečno vlada deželo kralj, ki sam ne bo srečen?«

Tako je plemeniti zbor stvar premislil in presodil, nakar se je oglašil čestit velikaš: »Čujte, enako kakor kralj ima

še marsikdo najboljši del življenja za seboj in otroke preskrbljene, da se lahko žrtvuje. Res se naše nevredne glave ne morejo meriti z dragoceno kraljevo, ali ponudimo jih srditemu kralju Vladislavu, da rešimo deželi in svojim otrokom srečo in kralja!«

Na mah se je temu velikašu pridružilo še šest čestitih vrstnikov in neutegoma so napisali pismo kralju Vladislavu, da so za enako ceno kakor kralj Ljudomil pripravljeni položiti svoje glave pod meč. Pismo so sklenili: Čeprav so naši slavni predniki s kraljevimi predniki vred že branili to zemljo pred Rimljani, se ne predrznemo nadejati tako velike časti, da naj nas doleti smrt od same Tvoje vzvišene roke. Naše nevredne glave naj v Tvojem imenu odrobi kdorkoli in vse prepuščamo Tvoji milosti. Želimo le, da s svojo mogočno besedo pred svetom izpričaš za resnično in pravično zadoščeno, ko pade sedem naših glav za eno kraljevo.«

Pismo so gospodje zapečatili in ga poslali po hitrem slu kralju Vladislavu. Ko je bil sel odpravljen, se je pa vrnil v zbor kralj Ljudomil, ki je dejal brez sence strahu ali žalosti:

»Storim, kakor sem vam rekel in nemudoma pošljem kraljevemu sosedu pismo, s katerim mu ponudim svojo glavo. Za pogoj stavim le, da mora z mojo smrtjo prenehati sleherno sovraštvo med sosedi, da mora moj sin dobiti za ženo prejasno kraljično Zinajido, in da smejo biti priče moje smrti samo njegovi in moji velikaši, ki me bodo mrtvega s kraljevskimi častmi prenesli domov!«

Navzlic ugovorom zlahtnega zbora je moral kralj pisar tako pismo napisati. Ko je bilo podpisano in zapečateno, ga je kralj Ljudomil po najhitrejšem in najzanesljivejšem slu odposlal preljubemu in preslavnemu kraljevskemu bratu Vladislavu.

S »kraljevskim bratom« se namreč v pismih med seboj nagovarjajo kralji celo tedaj, če si niso nič v sorodu ali če žive v sovraštvu.

XIV.

Sel kralja Ljudomila je imel boljšega konja ter je vedel več bližnjic. Tako je nevede prehitel sla kraljevih velikašev ter prvi oddal pismo kralju Vladislavu.

Dalje prihodnjič

A. S.

Naš Miron

Tudi psom so iz hvaležnosti ali posebnega priznanja postavili spomenike ali jim vzdali spominske plošče. Ker sem imel tudi jaz dobrega in zvestega psička, naj mu še jaz postavim skromen spomenik na tem mestu. Prepričan sem, da imate tudi vi radi živali, posebno psičke,

s katerimi se ob vsaki priliki radi poigrate, zato vas menda s temi vrsticami ne bom dolgočasil.

Pred več leti, sredi marca nekako, sem dobil od svojega dobrega znanca v dar malega, komaj dva meseca starega psička, ki sem mu dal ime »Miron«. Bil je srednje velikosti, porasel s precej dolgo valovito dlako rjave barve. Imel je viseča kodrasta ušesa, košati rep pa je nosil lepo na spredaj zaokrožen. Takoj sem mu kupil ovrtnik s tanko verižico in ga peljal na prvi sprehod. Šlo je počasi, kjer je bil majhen in neokreten. Ko sva se vračala, je nenadoma zacvillil, zadel je z glavico v precejšnen kamen, ki je ležal na potu. To je bila menda njegova prva nezgodica, ki pa je učinkovala nanj tako poučno, da se je prihodnje zna izogniti vsaki taki nepriliki.

Nekaj dni je imel svoje ležišče v pred-sobi, potem pa sem ga preselil v novo utico na dvorščiču. V nji sem mu postlal

s svežim senom. Takoj se ji je privadil in videti je bilo, da je bil z njo prav zadovoljen.

Ko je dorasel, sem ga po sprehodu vedno priklenil k utici, da ni ušel na cesto in se bogve kam zatekel.

Najljubša pot nama je bila v Mestni log; tam se je mogel zletati kolikor je hotel. Skakala sva preko jarkov in se lovila, da je bilo veselje. Včasih sem se mu skril za kak grm medtem ko je tekel brezskrbno naprej. Kakor hitro pa me ni čutil za seboj, jo je ubral nazaj, da me poišče. Ko me je našel, je skakal od samega veselja name in mi s svojimi, ne baš čednimi šapami zamazal vso obleko. Doma sva bila zaradi tega oba okarana. No, pa obleko so osnažili in bilo je zopet vse v redu.

Najljubša zabava v Mestnem logu so mu bile krtine. Te je z vidnim veseljem razkopaval in vtikal v nje svoj gobček, gotovo je vonjal krta. Nekoč zagledam, da je iz krtine smuknil krt in že ga je prijel z gobčkom, prav narahlo, ter ga je zopet izpustil. Ko je uboga živalica v smrtnem strahu bežala pred njim, je skočil za njo, da bi svojo igro ponovil. Toda bil sem hipoma pri njem, ga prijel za vratnik, stisnil k sebi ter mu »pripovedoval«, da je to uboga dobra živalica, ki jo mora pustiti pri miru. Med mojim poukom je bil sicer zamaknjen v krta, ki se je med tem urno zaril v mehko zemljo, a vendar se mi je zdelo, da me razume. Ko je pri prihodnji priliki zopet izkopal krta, ga ni več zagrabil, marveč pustil, da mu je ušel in se zaril. Če je to storil zaradi mojega nauka, ne vem, res pa je, da se je v tem oziru »poboljšal«.

Pa smo dobili malo mucko. Da seznamim z njo tudi Mirona, sem jo vzel v

naročje in jo nesel k njemu. Ko jo je zagledal, je začel lajati, mucka pa se me je oprijela z ostrimi kremplji in jela pihati. Prijel sem Mirona za vratnik in

mu pritisnil mucko h glavi ter mu pravil, da je to sedaj naša mala mucka, da je pridna živalica in da si morata biti prijatelja. Nehal je lajati, mucka pa pihati. Po kratkem času sta si bila že tako dobra, da je hodila mucka ležat nanj, kadar je počival zviti po pasje v kolobar. Očividno je mucki ugajala Mironova toplota. Tudi jedla sta opoldne oba iz iste skodelice. Seveda je Miron zalajal, kadar se je hotela mucka preširoko raztegniti nad jedjo. Je pa takoj odmaknila glavico, a stegnila tačico in s krempeljci prav spretno jemala meso iz skodelice in ga povžila tik poleg njega. Ko je bil obed končan, se je Miron vlegel na stopnice poleg utice, mucka pa je šla po svojih potih.

Pa še nekaj prav zanimivega naj omenim.

Kupili smo malo putko. Ta se je najrajši sukala okrog Mironove »mize«, ker je bilo tam vedno dovolj raznih jestvin. Putki so ti ostanki prav dobro teknil. Ker je bil Miron do nje vedno velik kavalir in jo za te njene obiske niti najmanj ni sovražil, se ga je tako privadila, da je hodila vedno za njim, še celo v sobo mu je sledila. Če pa je šel v svojo utico, je šla za njim tudi ona in se spravila v skrajni kot, kjer je čepela toliko časa, dokler se ni Mironu zljubilo vstati in iti iz utice. Tako prijateljstvo je res nekaj izrednega!

Kadar nisem utegnil iti z njim na izprehod, sem šel k njemu, da se mu »opravičim«. Kakor navadno je jel skakati v me, visoko do glave, ker se je veselil prostosti. Ko pa sem mu »sporočil«, da ne bo nič, ker moram »pisa — pisa« — pisati, tedaj je postal na mah otožen, povesil je glavo in rep ter me žalostno pogledoval izpod čela. Prav težko sem se ločil od njega, ker se mi je siromak smilil, da bo ta dan ob svojo prostost. Prav tako žalosten je bil tudi tedaj, ko sem mu moral zaradi zapovedanega kontumaca natakiniti žičnat nagobčnik.

V poznejši dobi ga nismo več privezovali, pustili smo ga, da je hodil po svojih potih, saj je bil priden in se je po kratki odsotnosti vedno zopet vrnil. Nekega dne pa je prišantal domov po treh nogah in se vlegel pod mizo. Opoldne so ga domači klicali k jedi, a se ni odzval, kar se jim je zdelo čudno. Ker tudi na ponovne klice ni vstal, so stopili bliže, ga preiskali in ugotovili, da ima revež zadnjo desno nogo zlomljeno. Od bolečin je

zacvilil, kakor hitro se ga je kdo dotaknil. Zvedeli smo, da mu je nogo pregriznil neki velik pes iz sosesčine. Sosed, kovač — »živinozdravnik« mu je takoj napravil obvezo, ne da bi mu bil rano izčistil, kar pa je položaj še poslabšalo. Brez obveze bi si bil rano izlizal sam, tako pa mu je začela noga pod obvezo gniti. Da si je lajšal in hladil bolečine, je hodil stat v bližnji potok. To seveda smo zvedeli, ko je bilo že prepozno. Noga mu je pod obvezo gnila dalje in bilo ni več pomoči. Da ga rešimo mučnega trpljenja, smo bili žal primorani, ga izročiti konjaču. Tedaj je nastala v hiši velika žalost, vse je jokalo za njim, saj smo ga imeli tudi vsi prav prisrčno radi.

In še sedaj po mnogih letih, se ga prav pogosto spominjamo, posebno jaz, saj mi je bil v resnici najzvestejši prijatelj ter vedno le v veselje in zabavo.

Ne, kaj takega!

Kratkovidna teta Liza: »Ne, kaj takega! Glej, glej, majhna deklica pa kadi pipo, bere časnik — in kakšne velike noge ima! Gotovo je ušla iz cirkusa ali pa z vselejma! Rada bi si jo bliže ogledala!«

»A, tako! To je pa nekaj drugega!«

Rešitev križanke »grozde«

Vodoravno: 1. grozd, 2. mrva, 3. amen, 4. Nora.
Navpično: 2. rman, 3. Ormož, 4. zver, 5. Dana.

Nekaj za vse

Ali znaš to?

V tem letnem času doživi veliko mladih ljudi trenutek ko si morajo izbrati svoj življenjski poklic. Kako je s teboj? Ali veš, kaj hočeš biti? Kaj te najbolj veseli? A ti si si morda že poklic izbral. Toda, ali si prepričan, da si za izbrani poklic sposoben? To so resna vprašanja, ki jih je treba temeljito premisliti. Poskusimo danes, kako naglo delajo tvoji možgani. To se da najlažje ugotoviti tedaj, če imaš nekaj prijateljev s katerimi moreš na kak način zato ali ono tekmovati.

Kdo prečita največ črk „E“?

Poskusi spraviti skupaj nekaj prijateljev. Vsak naj vzame list kakega dnevnika in svinčnik in na dano znamenje pričneta vsi hkrati skozi ves stolpec prečrtavati črko »E«. Čez dve minuti prenehajte črtati in seštejte vse prečrtane »E«. Potem seštejte vse »E«, ki ste jih pozabili prečrtati. Za vsak pozabljeni »E« zbrisete dve točki. V eni minuti moraš prav za prav prečrtati 60 »E«, če si pa še zlasti bister moreš spraviti število tudi na 85.

Zelo zanimivo je tudi to, če se da kdo preiskati po nalogah, ki jih daje v nekaterih deželah tisti, ki hočejo biti piloti. Poskusimo z vajo, ki nam pove, v koliko imamo razvit čut ravnovesja.

Vaja za ravnotežje z zaprtimi očmi

Nekdo naj z uro v roki pazi. Ti se pa postavi na eno nogo. Dovolj je, če jo držiš le nekaj centimetrov visoko od tal. Zatisni oči. Roke naj ti prosto vise ob telesu. Normalen človek more v tej legi vztrajati 15 sekund. Ponavljaj ta poskus z levo in desno nogo. Če mahaš pri tem z rokami okoli sebe, kakor mlada štorcklja, ki poizkuša prvič leteti, je že po tebi.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 8 zlogov: klokonlelibnašovi za 4 besede pomena: 1. zakrament; 2. orodje; 3. otok v gornjem Jadranu; 4. podstavek za obrtovanje — da bodo tvorile začetne črke od zgoraj navzdol vlitino, končne črke od zgoraj navzdol pa misel ob nje zvoku.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dogodek iz mojega življenja. Bil je jesenski dan. Oče je sejal žito. Blizu nje-ga je v travi ležala puška. Bila je pri-pravljena za nadležne kavke, ki so, nič hudega sluteč, veselo skakljale po njivi in pobirale zrnje. Ko je prišel oče do puške, jo je skrivaj vzel v roke ter pome- ril proti kavkam, da bi jih spodil. Puška je počila. Ena izmed kavk je obležala na mestu, a bila ni popolnoma mrtva. Meni se je zasmilila. Vzel sem jo v roke, jo božal ter jo nesel k obrazu. A v tem trenutku me je neusmiljeno vščipnila v ustnico. Kriknil sem in pohitel k očetu ter mu dal kavko. Dragi stric Matic, upam, da Tebe še ni doletela takšna nezgoda in da bo usoda v bodoče tudi meni prizanesla. Lepo pozdravljam Tebe in vse Jutrovčke

Korenjak Jakec, uč. V. razr.
v Mozirju

Jesen.

Dobra jesen je prišla
n shrambe napolnila.
Za lačne otroke bo skrbela
Ko bo zima prihrumela.
Lastavke se niso dobro počutile
in so se že poslovile.
Ko prišla bo spet pomlad
pridejo nas obiskat.

Mohar Stanko, uč. slov. razr.
v Mozlju, srez Kočevje.

Pravljica o sladki gori. V neki koči, na koncu vasi, sta živel a oče in mati s petimi otroki. Nekoč sta morala rodite- lja na sejem, da bi prodala kravo, in sta ukazala otrokom, da naj psičku, mački in kokoškam dajo jesti, sami pa naj opoldne vzamejo iz peči kašo. Ko sta roditelja odšla je postalo otrokom dolg- čas in odpravili so se na sladko goro, kjer so bile skale napravljene iz sladkor- ja, studenec iz medu, trava in cvetlice pa iz pisanih bonbončkov. Otroci so se dobro najedli sladkarij a tisti mah jih je zapazil hudoben čarovnik. Hitro je obul leteče copate, zgrabil oblake ter jih ožel. Na zemljo se je vtila strašna ploha in otroci so brez sape in do kože premo- čeni prihiteli domov. A deževalo je tako močno, da se je sladka gora stopila. Ko so otroci dorasli, so vsadili na gori vinsko trto. Ker je bila zemlja prepojena s sladkorjem je bilo grozdje posebno slad-

ko in vino je zaslovelo zaradi svoje sladkobe.

Milka Peganova
iz Vipave (Italija)

Kakšen poklic bi si rada izbrala. Kuha- rica bi bila rada. Ze zdaj, ko sem še majhna, se zelo rada igram s kuhinjski- mi posodami. Packam s peskom in bla- tom na našem vrtu. Zraven si pa mislim: »Ko bom velika, bom imela svojo kuhinjo z lepim belim pohištvom. Tam bo stalo mnogo različne posode«. Zelo rada sem v naši kuhinji. Gledam, kako naša kuha- rica pripravlja obed, večerjo ali kaj drugega. Južino si pa že sama pripravim. Želim, da bi kmalu postala velika, da se bom sama učila kuhati, ker bi rada znala dobro kuhati.

Erika Grasselli, uč. II. razr.
Sv. Jurij ob j. ž.

Dragi stric Matic! Tako rad bi videl, da bi bila tudi midva prijatelja. Prosim te tudi, če ti je mogoče ustreči moji radovednosti. Zelo rad bi videl, da bi se dal slikati in da bi svojo sliko objavil v »Mladem Jutru«. Odkar berem »Mlado Jutro«, vedno in vedno premišlujem, kakšen neki si, da Te imajo otroci tako radi. Pišem Ti prvič. Ako me maraš za prijatelja, potem bi ti pa večkrat pisal. Pozdravlja Te

Joško Tomšič, uč. II. razr.
Notranje gorice

Ljubi Joško! Zelo sem bil vesel Tvoje dopisnice. Seveda Te rad sprejem v krog svojih Jutrovčkov in Te torej slo- vesno proglasim za svojega prijatelja! Kar se tiče moje slike, Ti moram pa na žalost povedati, da sem že zelo star, in ker nisem bil še nikoli pri fotografu, tudi takrat ne, ko sem bil še mlad in vesel fant in sem nosil klobuk po strani, ni vredno, da bi hodil zdaj, ko sem že osivel in nadložen. Če mi boš še večkrat pisal in me lepo prosil, me pa nemara naš slikar gospod Pirnat pri priliki nariše in potem objavim tisto risbo. Zanesljivo pa ne obljubim, ker moram najprej go- voriti z njim, in — saj veš — slikarji so muhasti in sam Bog si ga vedi, ali bo utegnil. Srčno Te pozdravlja Tvoj

stric Matic

Vprašanja za bistre glavice

1. Kako je bilo ime italijanskemu zrakoplovu, ki se je ponesrečil med poletom na Severni tečaj?

2. Kdo je upodobljen na tej znamki? Odkod je ta znamka?

3. Kako se imenuje največji ognjenik v Evropi?

4. Kaj pomeni ta znak?

5. Kako imenujejo takšna letala?

6. Čigavi so ti predmeti?

Listnica uredništva

Popravek: Pravljico »Jakec Bedakec«, ki smo jo objavili dne 13. oktobra t. l., je spisal g. Danilo Gorinšek, ne pa gospod Griša Koritnik, kakor je bilo pomotoma rečeno.

A. Z. G. G.: Ljuba Ančka! Lahko si misliš, kako sem se prestrašil Tvojega pisanja. Takoj sem sklenil, da se poboljšam. Le pazi, to nedeljo je že bolje, kaj ne? In kmalu bo spet čisto dobro. Zakaj se ne oglasiš na naš novi natečaj? Rad bi Te videl med svojimi Jutrovčki. Srčno te pozdravljajo gospod Pirnat, tiskarski eklat in Tvoj
stric Matič.

Rešitev zločevnice

soteska — Vintgar.

Računska naloga

20	38	40	26
24	30	12	34
35	10	22	18
14	16	32	28

Številke razvrsti tako, da dobiš v vsaki vodoravni, v vsaki navpični in tudi v diagonalnih črtah vsoto 100. Če si bistre glave, se ti bo naloga hitro posrečila. Izreži četverokotnike s številkami, da jih boš lažje prestavljal in primerjal. Rešitev objavimo v prihodnji številki.

